

“The truth is, grief never really goes away.
Someone told me once that it’s like a bag
that you always carry –
it starts out as a large suitcase,
and as the years go by,
it might reduce to the size of a purse,
but you carry it forever.
I know it probably sounds clichéd,
but it helped me realize
that I didn’t need to ever get over it completely.”

“ความจริงก็คือ
ความโศกเศร้าไม่มีวันหายไปจริงๆ
เคยมีคนบอกผมว่า
ความโศกเศร้าเป็นเหมือนสิ่งที่เราแบกไว้ตลอด –
เริ่มจากกระเป๋าเดินทางใบใหญ่ และพอปีเดือนเคลื่อนผ่านไป
มันอาจหดเล็กลงจนเหลือขนาดเท่ากระเป๋าถือของผู้หญิง
แต่เราต้องแบกมันไปตลอดกาล
ผมรู้ว่านี่อาจฟังดูเป็นคำพูดเพ้อ ๆ
แต่คำพูดนั้นช่วยให้ผมตระหนักว่า
ตัวเองไม่จำเป็นต้องเลิกรู้สึกเจ็บปวดโดยสิ้นเชิงก็ได้”

– มิกกี บรามเมอร์

words
words without boundaries

มีอะไรอยากฝากไว้
ก่อนจากไปอีกไหมคะ
The Collected Regrets of Clover

มิกกี บรามเมอร์

เขียน

ศรรรริศา เมมโพนุลย์

แปล

“หนังสือเป็นสิ่งปลอบประโลมใจเสมอ
ในช่วงที่เธอเติบโตขึ้นมาอย่างวุ่นวายกับพ่อแม่ที่เกลียดหน้ากัน
ท่ามกลางสงครามน้ำลายที่เกิดเป็นประจำในกำแพงบ้านทาวน์เฮาส์”
- มิกกี บรามเมอร์

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

“ถ้าทุกชีวิตมีปลายทางเดียวกันคือความตาย แล้วเราจะใช้เวลาที่เหลืออยู่อย่างไร”

เป็นคำถามง่าย ๆ และไม่ใช่ว่าเราทุกคนไม่รู้ แต่แค่รู้แล้วเราจะทำอะไรกับข้อเท็จจริงเหล่านี้...ซึ่งกว่าจะได้คำตอบความตายก็มาเคาะที่ประตูหน้าบ้านเสียแล้ว

เหล่าผู้รับบริการของโคลเวอร์ บรูกล์ ผู้ดูแลความตายสาขานิวยอร์ก - เมืองอันเร่งรีบและเต็มไปด้วยคนเหงา - ก็จากไปก่อนได้รับคำตอบเช่นกัน มีหลายคนจากไปโดยยังเก็บความเสียใจไว้เต็มกระเปาะ แต่เรารู้ดีถึงวิธีที่จะทำให้พวกเขาจากไปอย่างสงบหรืออย่างน้อยก็โดดเดี่ยวน้อยลงในเมืองใหญ่นี้

เพราะเธอมีความลับบางอย่าง...

ความลับที่ทำให้เธอรับมือความตายได้ และเป็นความลับเดียวกับที่ค่อย ๆ กัดกินหัวใจของเธอ

และนั่นคือจุดเริ่มต้นของการเดินทางที่จะพาทุกคนไปสำรวจชีวิตผ่านเงาของความตาย ซึ่งแม้จะอบอวลด้วยความสูญเสีย การปฏิเสธ และความเหงา แต่กลับมีประกายแห่ง “ความมหัศจรรย์” บางอย่างส่องผ่านอยู่เสมอ ประกายที่ทำให้เรามองเห็นว่า “การมีชีวิต” งดงามเพียงใด แม้จะรู้ว่าสักวันเราก็ต้องจากลา

เราหลายคนอาจมีประสบการณ์ร่วมกับเธอในแง่ของการที่เคยมีคนใกล้ตัวเสียชีวิตและความเหงากัดกินจิตใจ แต่ไม่ว่าระหว่างอ่านทุกคนจะค้นพบ ‘ความมหัศจรรย์’ เหล่านั้น

ในชีวิตตัวเองหรือไม่ อย่างน้อยพลังของหนังสือเล่มนี้ก็คงจะ
มอบมุมมองความสวยงามของชีวิต ที่อาจกลายเป็นเหตุผล
ในการสดุดีชีวิตของแต่ละคน

ขอให้สนุกกับการเดินทางครั้งนี้ และขอให้ทุกคนได้เจอ
แสงแห่ง “ความมหัศจรรย์” ในชีวิตตัวเอง

กดลอจ่าน

//words

คำนำผู้แปล

แม้จะนึกไม่ออกว่า ชีวิตที่สูญเสียนุพการีไปตั้งแต่ยังเด็ก พบเห็น ‘ความตาย’ มาตั้งแต่ยังอยู่ชั้นอนุบาล และเติบโตมาอย่างเงิบๆ กับคุณตาผู้รักสันโดษ จะทำให้เรากลายเป็นคนไร้ชีวิตทางสังคม ทั้งที่อยู่ในเมืองที่เปี่ยมแสงสีและมีชีวิตชีวาที่สุดเมืองหนึ่งของโลกได้จริงๆ นะหรือ แต่ก็เข้าใจได้ไม่ยากว่าการใช้ชีวิตตามลำพังในเมืองใหญ่ที่ต่างคนต่างอยู่ ต่างคนต่างใช้ชีวิต และต่างคนต่างจากไปอย่างเงิบงั้น ทำให้เกิดความโดดเดี่ยวเปลี่ยวดายได้มากเพียงใด

บทเรียนที่โคลเวอร์ได้จากช่วงเวลาหลายปีของการทำงานเป็น ‘ผู้ดูแลความตาย’ ทำให้เธอก้าวข้ามความหวาดกลัวก้าวออกจากพื้นที่ปลอดภัยอันคับแคบและเงิบเหงา เริ่มต้นผูกมิตร เปิดใจรับคนใหม่ๆ เข้าสู่ชีวิต ให้อภัยตนเอง และออกไปใช้ชีวิตอย่างเปี่ยมเต็มอีกครั้ง เพื่อให้ ‘คนข้างหลัง’ ได้ภาคภูมิใจเป็นบทเรียนล้ำค่าที่เราทุกคนควรจะได้เรียนรู้ไปพร้อมๆ กับเธอ

เพราะ ‘ความลับของการตายอย่างงดงามคือการใช้ชีวิตอย่างงดงาม’ และถ้าเราสามารถใช้ชีวิตที่ ‘บ้ำบิ่นอย่างรอบคอบ’ ได้จริงๆ ก็ไม่มีอะไรต้องกลัว

ขอแค่อย่ารอจนสายเกินไป

ศรรรวิศา เมฆไพบูลย์

แต่ คาร์ล ลินด์เกรน
ผู้สอนให้ฉันมองหาความงามในที่ที่ดูคล้ายไม่มีให้เห็น
และสาว ๆ จากโคลเวอร์เลีย
ผู้สอนให้ฉันมองหาความอัศจรรย์

กตสอจอน

1

ครั้งแรกที่เห็นคนตาย ฉันอายุห้าขวบ

ครูไฮแลนด์ ครูประจำชั้นอนุบาลของฉันเป็นชายร่างอ้วนเตี้ยที่ร่าเริง ใบหน้ากลมดิกและศีรษะล้านเลี่ยนของครูทำให้นึกถึงดวงจันทร์ บ่ายวันหนึ่งฉันกับเพื่อนๆ ในชั้นนั่งขัดสมาธิอยู่บนพรมสักๆ ตรงหน้าครู เพลิดเพลินกับการเล่าเรื่องกระต่ายน้อยปีเตอร์ด้วยลีลาดูเล่นละคร ฉันยังจำได้ว่าต้นขาอ้วนตันของครูลื่นขอบเก้าอี้ไม้ของเด็กที่นั่งอยู่ออกมา แก้มครูเป็นสีจืดกว่าปกติ แต่จะโห่ที่ครูตื่นเต้นกับพล็อตเรื่องดีๆ ของเบียร์ทริกซ์ พ็อตเตอร์ก็ไม่ได้ใช้ใหม่เล่า

ตอนนิทานสนุกถึงขีดสุด - เมื่อกระต่ายน้อยปีเตอร์ทำเลื้อยแจ็กเก็ตหายขณะหนีตัวร้ายอย่างคุณแม็กเกร็กเกอร์ - ครูไฮแลนด์ก็หยุด รวากับจงใจทอดจังหวะเพื่อสร้างความน่าตื่นเต้น พวกเราเงยหน้ามองครู หัวใจเต้นรัวด้วยความคาดหวัง แต่แทนที่จะเล่าต่อ ครูกลับทำเสียงคล้ายสะอึก ดวงตาเบิกโพลง

จากนั้นครูก็ล้มลงบนพื้นรวกกับต้นเรดวู้ดถูกโคน

พวกเรานั่งตัวแข็งค้าง ตาเบิกกว้าง ไม่แน่ใจว่าครูสุดที่รักของเราแค่กำลังทุ่มเทกับการเล่าเรื่องอย่างมีลีลาตามปกติอยู่

หรือเปล่า เมื่อครูไม่ยับยั้งตัวหลายนาที่ - ไม่แม้แต่จะกะพริบตา
ที่ลืมอยู่ - เสียงกรีดร้องอย่างตื่นตระหนกของเด็กทุกคนก็ดัง
ลั่นห้องไปหมด

นั่นคือทุกคนยกเว้นฉัน

ฉันขยับเข้าไปใกล้ร่างของครูไฮแลนด์ ใกล้พอที่จะได้ยิน
เสียงลมเหือกสุดท้ายถูกดันออกจากปอดของครู ขณะที่เสียงเอะอะ
วุ่นวายสะท้อนก้องทางเดินและครูคนอื่นๆ เร่งรุดเข้ามาในห้องเรียน
ฉันนั่งอยู่ข้างครูไฮแลนด์ จับมือครูไว้อย่างสงบในขณะที่สีแดง
ริ้วสุดท้ายบนใบหน้าของครูจางหายไป

โรงเรียนแนะนำให้ฉันเข้ารับคำปรึกษาหลัง“เหตุการณ์”นั้น
แต่พ่อแม่ที่หมกมุ่นกับตัวเองจนเกินพอดีไปหน่อยไม่สนใจ
พฤติกรรมที่เปลี่ยนไปอย่างมีนัยสำคัญของฉัน พ่อกับแม่
ซื้อไอศกรีมให้ ตบศีรษะฉันเบาๆ และคิดว่าฉัน - ซึ่งเป็นคนแปลก
นิดๆ มาตลอดอยู่แล้ว ไม่เป็นอะไร

ส่วนใหญ่แล้วฉันสบายดี แต่นับตั้งแต่ฉันมาก็อดนึกสงสัย
ไม่ได้ว่า ครูไฮแลนด์อยากฝากอะไรไว้เป็นคำพูดสุดท้าย ถ้าไม่ใช่
การเล่าพฤติกรรมแสนซำของกระต่ายที่ซุกซนเป็นพิเศษตัวหนึ่ง

2

ฉันไม่ได้ตั้งใจจะนับหรือกว่าตัวเองเห็นคนตายมากี่มากน้อย นับจากครูไฮแลนด์เมื่อสามสิบเอ็ดปีก่อน แต่จิตใจสำนึกของฉัน เป็นนักบัญชีผู้แข่งขัน โดยเฉพาะตั้งแต่ฉันเข้าใกล้หลักชัย ที่ค่อนข้างน่าประทับใจ - ตัวเลขผู้วายชนม์รวมวันนี้ขยับขึ้นไป อยู่ที่เก้าสิบเจ็ดแล้ว

ฉันยืนอยู่บนถนนคาแนล มองไฟท้ายของรถบรรทุกศพ กลืนหายไปท่ามกลางการจราจร รวากับนักวิ่งผลัดที่เพิ่งส่งต่อ ไมค์คอออกไป ฉันทำงานเสร็จแล้ว

ท่ามกลางควันจากท่อไอเสียและกลิ่นเหม็นฉุนของปลาแห้ง กับมะขาม กลิ่นความตายยังคงอ้อยอิ่งอยู่ในจมูก ฉันไม่ได้ หมายถึงกลิ่นร่างกายเน่าสลาย - ฉันไม่เคยต้องรับมือกับสิ่งนั้น จริงๆ เลย เพราะฉันแค้นังเป็นเพื่อนคนใกล้ตายขณะที่พวกเขา ก้าวข้ามเส้นแบ่งระหว่างโลกนี้กับโลกหน้าเท่านั้น ฉันพูดถึงกลิ่นอื่น กลิ่นอันโดดเด่นยามความตายคืบใกล้ อาจอธิบายยากอยู่สักหน่อย แต่กลิ่นนั้นคล้ายฤดูร้อนที่เปลี่ยนผ่านไปเป็นฤดูใบไม้ผลิโดยไม่มีใครรู้ ซึ่งกลิ่นอายในบรรยากาศคล้ายจะต่างออกไปโดยที่เราไม่รู้ว่ ำทำไม ฉันเริ่มปรับตัวกับกลิ่นนั้นได้จากช่วงเวลาหลายปีที่ทำงานเป็น

ผู้ดูแลความตาย¹ กลืนนั้นทำให้รู้ว่าถึงเวลาที่เจ้าตัวพร้อมจะจากไปแล้ว และถ้ามีคนรักอยู่ด้วย ฉันก็จะบอกให้พวกเขาทราบว่าตอนนี้ถึงเวลากล่าวคำอำลา แต่วันนี้ไม่มีคนรักอยู่ด้วย ซึ่งเป็นแบบนี้บ่อยจนน่าแปลกใจทีเดียว อันที่จริง ถ้าไม่มีฉัน อย่างน้อยครึ่งหนึ่งของผู้วายชนม์ทั้งเก้าสิบเจ็ดคนในสถิติของฉันจะจากไปตามลำพัง นិวยอร์กซิตีอาจมีประชากรอยู่เกือบเก้าล้านคน ทว่าที่นี่คือเมืองของคนโดดเดี่ยวที่เต็มไปด้วยความเสียใจ และหน้าที่ของฉันก็คือการทำให้ช่วงเวลาสุดท้ายของพวกเขาเปลี่ยนวายน้อยลงเล็กน้อย

เจ้าหน้าที่สังคมสงเคราะห์ส่งฉันไปหากุยเยร์โมเมื่อหนึ่งเดือนก่อน

“ฉันต้องเตือนเธอไว้ก่อน” เธอบอกทางโทรศัพท์ “เขาเป็นคนแก้ไข้โมโหและซุนม้วนะ”

ฉันไม่รังเกียจ ตามปกติ นั่นก็แค่หมายความว่าคนคนนั้นหวาดกลัว ไร้คนรักใคร่ไยดี และโดดเดี่ยวเปลี่ยวดาย ดังนั้นเมื่อกุยเยร์โมแทบไม่ได้แยแสสนใจฉันในครั้งแรก ๆ ที่แวะไป ฉันก็ไม่ได้เก็บมาคิดมาก จากนั้นเมื่อไปเยี่ยมเยือนครั้งที่สี่สายเพราะบังเอิญลืมกุญแจเอาไว้ในอพาร์ทเมนต์ เขาก็มองฉันด้วยดวงตาที่มีน้ำตาเอ่อคลอขณะที่ฉันนั่งลงข้างเตียง

“นึกว่าจะไม่มาเสียแล้ว” เขาบอกด้วยความสิ้นหวังอัน

¹ หรือ Death Doula อาชีพหรือบริการหนึ่งในกระบวนการเผชิญความตายอย่างสงบ โดยเสนอความช่วยเหลือ การให้คำปรึกษา และการประคับประคอง ทั้งในเชิงอารมณ์ความรู้สึก จิตวิญญาณ และงานเอกสาร เพื่อเตรียมความพร้อมในการจากไปสำหรับผู้อยู่ในวาระสุดท้ายของชีวิต

เงียบงันราวเด็กที่ถูกลืมนึก

“ฉันสัญญาว่าจะจะไม่เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นอีก” ฉันบอก
พลางบีบมือที่มันวาวราวกับแผ่นหนังสัตว์ของเขา

และฉันก็รักษาคำพูดเสมอ การดูแลคนใกล้ตายให้ผ่าน
ช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิตเป็นสิทธิพิเศษ – โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเรา
เป็นเพียงสิ่งเดียวที่พวกเขาต้องเหนี่ยวรั้งไว้

เกล็ดหิมะลอยวนไร้ทิศทางขณะที่ฉันออกเดินกลับบ้านจากห้องพัก
แบบสตูดิโออันคับแคบของกุยเยร์โมในย่านไชน่าทาวน์ ฉันควร
ขึ้นรถเมล์ แต่ฉันรู้สึกเสมอว่าการกลับไปใช้ชีวิตปกติทันที
ที่ใครบางคนเพิ่งสูญเสียชีวิตไปเป็นการไม่ให้เกิดภัยพิบัติ ฉันชอบ
ความรู้สึกยามลมเย็นเฉียบขบแสบเบาๆ ขณะเดิน มองคว้น
ที่ก่อตัวขึ้นและหายไปตามจังหวะหายใจของตัวเอง – อันเป็น
การยืนยันว่าฉันยังอยู่ที่นี่ ยังคงมีชีวิต

สำหรับคนที่ชินชาเสียแล้วกับการเป็นประจักษ์พยาน
ความตาย ฉันมักรู้สึกล่องลอยนิดๆ หลังจากนั้นเสมอ คนคนหนึ่ง
เคยอยู่ในโลกใบนี้ ทว่าบัดนี้ได้จากไปแล้ว ไปที่แห่งใดก็ไม่รู้ –
ฉันแทบเรียกตัวเองได้ว่าเป็นพวกอโง่เขลา² เมื่อพูดถึงเรื่อง
ทางจิตวิญญาณ ซึ่งเอื้อให้เปิดรับศรัทธาความเชื่อของผู้รับ
บริการได้ ไม่ว่าจะไปที่ใด ฉันหวังว่ากุยเยร์โมจะสามารถละทิ้ง
ความขมขื่นไว้เบื้องหลัง จากที่ฉันพอบอกได้ ความสัมพันธ์
ระหว่างเขากับพระเจ้าไม่ดีเท่าไรนัก ข้างเดียวของเด็กของเขา

² แนวคิดหรือท่าทีที่ไม่ยืนยันหรือปฏิเสธการมีอยู่ของพระเจ้า
หรือสิ่งเหนือธรรมชาติได้อย่างแน่ชัด

มีไม้กางเขนขนาดเล็กแขวนอยู่ กระดาษปิดฝาผนังสีเหลือง
ที่ล่อนรุ่มม้วนเป็นวงอยู่ตามมุมรอบๆ แต่กุยเยร์โมไม่เคยมอง
ไม้กางเขนนั้นตรงๆ เพื่อขอรับการปลอบประโลมเลย เขาเพียง
แอบมองแววตา รวากับหลบเลี่ยงสายตาจับจ้องอย่างสำรวจ
ตรวจสอบของผู้ทรงอำนาจ โดยส่วนใหญ่แล้ว เขามักหันหลังให้

ในช่วงสามสัปดาห์ที่แวะไปเยี่ยมกุยเยร์โม ฉันรู้รายละเอียด
ของห้องที่เขาอาศัยอยู่อย่างกระจ่างชัด คราบสกปรกที่เป็นชั้นหนา
นอกหน้าต่างบานเดียวของเขาอำพรางแสงสว่างตอนกลางวัน ทำให้
ห้องหม่นมัวสมบรรยากาศ เสียงโลหะเสียดสีกันบาดหูดังมาจาก
โครงเตียงเก่าคร่ำคร่าทุกครั้งที่เขาขยับตัว ลมเย็นเสียดกระดูก
เหมือนจะมาจากทุกที่และเหมือนจะไร้ที่มา ข้าวของน้อยนิด
ในตู้เก็บของในครัว - จานหนึ่งใบ ชามหนึ่งใบ ถ้วยหนึ่งใบ -
เป็นสักขีพยานให้วิถีอันเปลี่ยวดายของชีวิต

ฉันกับกุยเยร์โมอาจพูดคุยกันรวมแล้วสิบประโยคเท่านั้น
ในช่วงเวลาดังกล่าว เราไม่จำเป็นต้องพูดอะไรมากไปกว่านั้น
ฉันมักให้คนใกล้ชิดายเป็นฝ่ายเลือกเสมอ ให้ตัดสินใจเองว่า
ตนปรารถนาจะเติมเต็มวันเวลาช่วงสุดท้ายด้วยบทสนทนา
หรือจะดื่มด่ำกับความเงียบสงบ พวกเขาไม่จำเป็นต้องบอกออกมา
ฉันก็แสร้ง หน้าที่ของฉันคืออยู่ตรงนั้นอย่างสงบ ปลอบใจพวกเขา
ครอบครองพื้นที่นั้นขณะใช้เวลาอันมีค่าในช่วงสุดท้ายของชีวิต

สิ่งสำคัญที่สุดคือการไม่เป็นหน้าหนีจากความเจ็บปวด
ของใครบางคน ไม่ใช่แค่ความเจ็บปวดทางกายของร่างที่กำลัง
หยุดทำงาน แต่รวมถึงความเจ็บปวดทางอารมณ์ในการเฝ้ามองชีวิต
ของตนจบสิ้นลงโดยรู้ว่าตัวเองควรใช้ชีวิตให้ดีกว่านี้ การเปิดโอกาส
ให้ใครสักคนได้เห็นช่วงเวลาอันเปราะบางที่สุดของตนเองเป็นการ

เยยวยาที่ดียิ่งกว่าคำพูดใดๆ และฉันรู้สึกเป็นเกียรติที่ได้ทำเช่นนั้น - ได้สบตาและตระหนักถึงความเจ็บปวดของพวกเขา ยอมให้สิ่งเหล่านั้นดำรงอยู่อย่างเข้มข้น - ถึงแม้ความเศร้าจะท่วมท้นล้นเอ่อ

ถึงแม้หัวใจของฉันจะเจ็บปวดรวดร้าวไปกับพวกเขาก็ตาม

อพาร์ทเมนต์ของฉันอบอุ่นจนเกือบอึดอัดเมื่อเทียบกับห้องของ กุยเยร์โม ฉันถอดเสื้อโค้ตออกและพาดไว้บนกองเสื้อผ้าฤดูหนาว ที่แขวนอยู่บนราวใกล้ประตูหน้า ราวแขวนเสื้อนั้นประหวัดด้วยการส่งเสื้อโค้ตขนสัตว์ของฉันลงไปสู่เป็นกองยับย่นบนพื้น ฉันทิ้งมันไว้ตรงนั้นโดยบอกตัวเองว่าไว้ค่อยมาจัดการทีหลัง - เหมือนที่ฉันทำกับข้าวของที่กองสุมส่วนใหญ่ในอพาร์ทเมนต์

ถ้าจะพูดให้ชัด ของเหล่านั้นไม่ใช่ของฉันทั้งหมด ฉันได้รับอพาร์ทเมนต์สองห้องนอนในทำเลที่คนอีกฉันนี้เป็นมรดกจากตาหลังแกจากไป อันที่จริง ในเชิงเทคนิคแล้ว ฉันเป็นผู้เช่ามาตั้งแต่เด็ก นี่คือการฉลาดล้ำของตา ซึ่งช่วยให้ฉันอ้างสิทธิอันพึงมีในมรดกที่ใช้ระบบควบคุมด้วยการเช่าโดยไม่ถูกระบบราชการที่ควบคุมดูแลสิ่งห้ามทรัพย์ของนิวยอร์กซิตี้เอาเปรียบได้³ ตลอดสิบเจ็ดปีเราอยู่ด้วยกันในอพาร์ทเมนต์ชั้นสามของอาคารหิน

³ อพาร์ทเมนต์ในนิวยอร์กซิตี้มีค่าเช่าสูงและปรับขึ้นร้อยละสามถึงห้าทุกปี แต่อพาร์ทเมนต์แบบควบคุมค่าเช่ามอบสิทธิพิเศษให้ เช่น การเสียค่าเช่าในอัตราต่ำ และผู้ให้เช่าไม่สามารถไล่ผู้เช่าออกได้หากปราศจากเหตุอันควร โดยทายาทสามารถสืบทอดสิทธินี้เป็นมรดกได้หากมีหลักฐานการพำนักอยู่กับผู้เช่าอย่างน้อยสองปีก่อนผู้เช่าเสียชีวิต และจะเสียสิทธิดังกล่าวทันทีที่ห้องว่าง

สีน้ำตาล ซึ่งดูไม่น่าอยู่เมื่อเทียบกับเพื่อนบ้านหน้าต่างาสวยเก๋
ในย่านเวสต์วิลเลจ ตาจากไปกว่าสิบสามปีแล้ว แต่ทุกวันนี้ฉันก็ยัง
ทำใจรอข่าวของของตาไม่ได้ ฉันเลยค่อยๆ จัดข้าวของของตัวเอง
ไว้ในพื้นที่อันจำกัดจำเขี่ยระหว่างกองสมบัติของตาแทน ถึงแม้ฉัน
จะใช้เวลาไปกับการสบตาความตายอย่างตรงไปตรงมา แต่ดูเหมือน
ฉันยังไม่อาจยอมรับได้ว่าตาหายไปจากชีวิตของฉันอย่างถาวรแล้ว

ความอาลัยอาวรณ์เล่นตลกกับเราแบบนั้น - กลิ่นโคลญ
ที่คุ้นเคยลอยมาเตะจมูก หรือความเป็นไปได้ที่จะมองเห็น
คนสำคัญของเราอยู่กลางฝูงชน แล้วเงื่อนทั้งหมดที่เราขมวดมัดไว้
ในตัวเพื่อจัดการความเจ็บปวดจากการสูญเสียพวกเขาก็คลายออก
ในฉับพลัน

ฉันกุมสองมือไว้รอบถ้วยชาเอิร์ลเกรย์คว้นกษัตริย์ขณะยืนอยู่
หน้าชั้นหนังสือซึ่งอัดแน่นไปด้วยตำราชีววิทยา แผนที่แอตลาส
ที่ส่งกลิ่นอับ และนวนิยายเกี่ยวกับการเดินเรือของตา มีสมุดบันทึก
สภาพเก่าเย็นสามเล่มแทรกตัวอยู่ระหว่างนั้น ซึ่งสิ่งที่ทำให้
สมุดบันทึกแต่ละเล่มโดดเด่นสะดุดตาไม่ใช่รูปลักษณ์ภายนอก
หากแต่เป็นคำนามโดดๆ ที่เขียนไว้บนสัน เล่มแรก**ความเสียใจ**
เล่มที่สอง**คำแนะนำ** ส่วนเล่มที่สามคือ**คำสารภาพ** นอกจาก
สัตว์เลี้ยวทั้งสามตัว สมุดสามเล่มนี้คือสิ่งที่ฉันจะเก็บไว้เป็นอย่างดี
หากเกิดไฟไหม้

นับตั้งแต่เริ่มทำอาชีพผู้ดูแลความตาย ฉันมีพิธีกรรมเดิมๆ
อย่างหนึ่งคือการบันทึกคำพูดสุดท้ายของผู้รับบริการแต่ละคน
ก่อนที่ลมหายใจจะออกจากร่างของพวกเขา ตลอดหลายปีมานี้
ฉันพบว่า ผู้คนมักรู้สึกถึงความจำเป็นว่าต้องพูดอะไรบางอย่าง
ขณะใกล้ตาย อะไรบางอย่างที่สำคัญ - ราวกับพวกเขาตระหนัก

ไต้หวันคือโอกาสสุดท้ายที่ตนจะทิ้งรอยจารไว้บนโลก ตามปกติแล้ว คำพูดสุดท้ายเหล่านั้นจะจัดอยู่ในหนึ่งในสามหมวดนี้ ซึ่งก็คือสิ่งที่พวกเขาหวังจะทำให้แตกต่างจากเดิม สิ่งที่พวกเขาได้เรียนรู้มาตลอดชีวิต หรือไม่ก็ความลับที่พวกเขาเก็บงำไว้และพร้อมจะเปิดเผยออกมาในท้ายที่สุด การเก็บถ้อยคำเหล่านั้นไว้เป็นเหมือนหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์ โดยเฉพาะเมื่อฉันเป็นอีกคนเดียวที่อยู่ในห้อง และต่อให้ไม่ใช่ สมาชิกในครอบครัวก็มักถูกความโศกเศร้ากัดกินจนไม่คิดจะจดสิ่งเหล่านั้น ในทางกลับกัน ฉันมักเก็บงำความรู้สึกไว้อย่างระมัดระวังเสมอ

ฉันวางถ้วยชาลงและเขย่งเท้าตึงสมุดบนที่ก**คำสารภาพ**ออกมา ฉันไม่ได้จดบันทึกลงสมุดเล่มนี้มาพักใหญ่แล้ว ในช่วงหลังมานี้ ดูเหมือนทุกคนจะไปถึงปลายทางของชีวิตพร้อมกับความเสียใจ

ฉันซุกตัวบนโซฟาและพลิกสมุดปกหนังไปยังหน้าว่างก่อนจะเขียนชื่อและที่อยู่ของกุยเยร์โม วันที่ของวันนั้น และคำสารภาพของเขาด้วยลายมือเล็กกะทัดรัด พูดตามตรง นี่เป็นสิ่งที่ฉันไม่ได้คาดคิดเลย เพราะฉันรับรู้ได้ว่าชีวิตของเขากำลังหลุดลอยจากไปและคิดว่าเขาอยู่ในภาวะไม่รู้ตัวแล้ว แต่เขากลับลืมตาขึ้นมาและวางมือบนแขนฉัน ไม่ได้นำตื่นเต้นอะไรแค่เบาๆ ราวกับเขาเดินออกจากประตูไปโดยลืมบอกอะไรบางอย่าง

“ฉันทำให้หนูแฮมสเตอร์ของน้องสาวตายโดยไม่ตั้งใจ ตอนอายุสิบเอ็ด” เขาระงับ “ฉันเปิดประตูทรงของมันทิ้งไว้เพื่อแกล้งน้อง แต่มันกลับหายไป สามวันต่อมา เราเจอมันถูกทับอยู่ใต้เบาะโซฟา”

ทันทีที่คำพูดเหล่านั้นพ่นริมฝีปาก ร่างของเขาก็ผ่อนคลายลง

อย่างไร้หน้าหนักด้วยความสงบสุข คล้ายกับเขากำลังนอนลอยใน
สระว่ายน้ำ

แล้วก็ตายจากไป

ฉันอดคิดเรื่องหนูแฮมสเตอร์ตัวนั้นไม่ได้ ขณะที่บรรดาสัตว์เลี้ยง
ทั้งสามพัวพันอยู่รอบตัวฉันที่โซฟาตอนค่ำวันนั้น จอร์จ สุนัข
บูลด็อกตัวอ้วนที่ฉันเก็บได้ขณะกำลังรื้อถังขยะชั้นล่างเมื่อหกปีก่อน
เอาคางเปียกๆ พาดเข้าฉัน โลลากับไลโอเนล แมวลายสลิด
สองพี่น้องที่ฉันเก็บมาตั้งแต่เป็นลูกแมวจากในกล่องที่ถูกทิ้งไว้
นอกโบสถ์บนถนนคาร์ไมน์ ผลัดกันไถตัวเป็นเลขแปดรอบข้อเท้า
ขนนุ่มเหมือนเส้นไหมช่วยปลอบโยนฉัน

ฉันพยายามไม่จินตนาการว่าหนูแฮมสเตอร์ตัวนั้น
ทุกข์ทรมานหรือไม่ หนูเป็นสัตว์ที่ค่อนข้างอ่อนแอ มันอาจ
ไม่เจ็บปวดมากนักก็ได้ กุยเยร์โมผู้นำสงสารแบกความรู้สึกผิด
ไว้กับตัวมาตั้งห้าสิบปี

ฉันเหลือบมองโทรศัพท์ที่ทรงตัวอยู่บนเท้าแขนชิด ๆ
ของโซฟา - นอกจากระบบโทรศัพท์อัตโนมัติที่โทรมาเรื่องประกัน
รถยนต์และการตรวจสอบบัญชีปลอมแล้ว - มันจะดังก็ต่อเมื่อ
มีคนต้องการใช้บริการจากฉันเท่านั้น การเข้าสังคมเป็นทักษะ
ที่ฉันไม่เก่งเอาเสียเลย ในฐานะลูกคนเดียวที่โตมากับตาผู้มี
โลกส่วนตัวสูง ฉันเรียนรู้ที่จะมีความสุขกับการอยู่กับตัวเอง
ฉันไม่ได้คัดค้านแนวคิดเรื่องมิตรภาพ ประเด็นสำคัญก็แค่ ถ้าเรา
ไม่ใกล้ชิดกับใคร เราก็มไม่มีทางสูญเสียพวกเขาไปได้ และฉัน
สูญเสียผู้คนไปมากพอแล้ว

ถึงอย่างนั้นก็เถอะ บางครั้งฉันก็อดสงสัยไม่ได้ว่าตัวเอง

มาถึงจุดนี้ได้อย่างไร อายุสามสิบหกแล้ว และใช้ทั้งชีวิตวนเวียนอยู่กับการรอให้คนแปลกหน้าสนใจ

ฉันสูดกลิ่นมะกรูดสดจากถ้วยชา หลับตาลง และปล่อยให้ร่างกายผ่อนคลายเป็นครั้งแรกในรอบหลายสัปดาห์ การสะกดกลืนอารมณ์อยู่ตลอดเวลาค่อนข้างกินแรง แต่มันช่วยให้ฉันทำสิ่งที่ทำอยู่ได้ดี ฉันมีหน้าที่คงความสงบนิ่งและหนักแน่นอยู่เสมอเพื่อผู้รับบริการ แม้กระทั่งในยามที่พวกเขาหวาดหวั่นและตื่นตระหนกไม่รู้จะปล่อยวางอย่างไร

ขณะที่ความรู้สึกต่างๆ เริ่มผ่อนคลาย ฉันก็เอนหลังพิงเบาะโซฟา ปล่อยให้ให้น้ำหนักของความเศร้าทั้งตัวลงบนอกและความปรารถนาบีบรัดหัวใจตัวเอง

มีเหตุผลที่ทำให้ฉันรู้ว่าเมืองนี้เต็มไปด้วยคนโดดเดี่ยวเปลี่ยวดาย

ฉันเองก็เป็นหนึ่งในคนเหล่านั้น

3

ตามปกติ หลังเสร็จงานมา ฉันจะใช้เวลาของวันถัดไปจัดการงานบ้านต่างๆ ที่ปล่อยปละละเลยไปตอนทำงาน งานบ้านและการชำระค่าใช้จ่ายต่างๆ ให้ความรู้สึกไม่สลักสำคัญเวลาที่ใครสักคนกำลังจะตาย ผ้ายกปรกสามสัปดาห์อัดเต็มตะกร้าที่ฉันลากลงไปยังห้องใต้ดิน มรดกที่เป็นชุมทรัพย์หายากของตาไม่ใช่แค่อพาร์ทเมนต์ที่ควบคุมค่าเช่าเท่านั้น แต่คืออพาร์ทเมนต์ที่มีห้องซักผ้าในอาคารอีกด้วย การลดภาระในการเดินไปร้านซักอบผ้าตามวิถีชีวิตของชาวนิวยอร์กซิตี คือหนึ่งในวิธีเล็กๆ แต่มากมายไม่รู้ล้นสุดที่ตาช่วยให้ชีวิตของฉันง่ายขึ้นแม้กระทั่งในยามที่ตาไม่อยู่แล้ว

ขณะเดินขึ้นบันไดกลับห้อง ฉันก็หยุดตรงตู้จดหมายเพื่อเก็บซองและแค็ตตาล็อกต่างๆ ที่กองสุมกันและรอการแฉะมาอย่างไม่สม่ำเสมอของฉัน ฉันแทบไม่ได้รับอะไรที่ควรค่าแก่การอ่านเลย เสียงแหบพร่าหนึ่งดังมาจากกึ่งกลางบันได “พักร้อนอีกแล้วหรือ แม่หนู”

ท่วงท่าการเดินนั้นให้ความรู้สึกคุ้นเคยไม่ต่างจากเสียงที่มากู่กัน ลีโอ เดรก เป็นชายวัยห้าสิบเจ็ดผู้กระฉับกระเฉงตอนฉันย้ายมาอยู่ที่นี่กับตาเมื่ออายุหกขวบ และเวลาไม่กี่สิบปีต่อจากนั้น

ก็ทำอะไรเขาแทบไม่ได้เลย เว้นแต่ผมที่บัดนี้มีสี่ทาเกมดามากกว่า
ด่าเกมเทา และการเดินเหินที่ช้าลงเล็กน้อย

เขายังคงเป็นเพื่อนคนเดียวของฉันอีกด้วย

“เรียกแบบนั้นก็น่าจะได้มั้งคะ” ฉันตอบ รอให้เขาเดิน
สองสามก้าวสุดท้ายลงมา “ถึงหนูจะอยากไปชายหาดมากกว่า
ห้องซักผ้าก็เถอะ”

ในฐานะบุรุษร่างสูงโปร่งที่มีโหนกแก้มสูง อายุที่มากขึ้น
มีแต่จะทำให้ลีโอดูสง่าขึ้นเท่านั้น ฉันทิ้งที่รสนิยมแฟชั่นของ
ผู้สูงอายุมีแนวโน้มจะแช่แข็งอยู่ในบางยุคสมัย โดยปกติจะเป็น
ช่วงที่พวกเขาอยู่ในวัยสามสิบหรือสี่สิบ บ่อยครั้งนั้นก็เป็ผล
จากความมัวหมอง - ทำไมต้องซื้อเสื้อผ้าใหม่ในเมื่อเรามีอยู่แล้ว
เต็มตู้ - แต่โดยส่วนใหญ่ดูคล้ายจะมาจากความโหยหาอดีต
ที่พวกเขามองว่าเป็นวันคืนอันรุ่งโรจน์ของตน ช่วงเวลาที่ชีวิต
ของพวกเขาทอดอยู่เบื้องหน้ามากกว่าล่อยไปเบื้องหลัง

สไตล์การแต่งตัวของลีโอยังคงฝังลึกอย่างเหนียวแน่น
กับการตัดเย็บในทศวรรษ 1960 เสื้อเชิ้ตเนี้ยบกริบกับเสื้อสูท
ปกบาน ผ้าเช็ดหน้าลินินสีเหลี่ยมจัตุรัส และหากโอกาสเหมาะ
ก็จะมีหมวกทริลบีโบโปรดเพิ่มมา ฉันไม่เคยเห็นเขาในสภาพ
ไม่เรียบร้อยเลยสักครั้ง ต่อให้แค่เดินไปซื้อนมที่ร้านโบว์เดียก¹
ตรงมุมถนนก็เถอะ เขาอาจแต่งตัวแบบนี้มาตั้งแต่สมัยทำงาน
บนถนนเมดิสัน ถึงแม้ตอนแรกเขาจะมีหน้าที่ดูแลการรับส่ง
จดหมาย แต่นั่นไม่ได้หยุดยั้งสายตาเฉียบคมของเขาจากการ

¹ในภาษาสเปนหมายถึงร้านไวน์ แต่ในสหรัฐหมายถึงร้านขายของชำ
เล็กๆในเมือง โดยเฉพาะย่านที่มีผู้ใช้ภาษาสเปนอาศัยอยู่

จดจำเสื้อผ้าลำสมัยของเหล่าผู้บริหารบริษัทโฆษณา ซึ่งแทบไม่มองตัวตนคนผิวสีเช่นเขาเลย และเมื่อฐานะการเงินของเขาเอื้ออำนวยในที่สุด เขาก็เลียนแบบ - และยกระดับ - สไตลิ่งนั้นให้กลายเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของตนเอง

วันนี้ลีโอทำเพียงเปิดตู้จดหมาย และเขาก็ยังสวมเสื้อเชิ้ตกลัดกระดุมเม็ดบนกับกางเกงสแล็กแบบมีจีบ ซึ่งตัดกับกางเกงวอร์มและสเวตเตอร์หนาตัวโคร่งของฉันทันอย่างเด่นชัด ถ้าทฤษฎีของฉันทูกต้อง มรดกด้านการแต่งตัวของฉันทูเหมือนไม่ค่อยรุ่งนัก

ลีโอยิ้มเจ้าเล่ห์ขณะสอดกุญแจเข้าไปในตู้จดหมาย “แล้วเมื่อไหร่เราจะมึนดลั่งตากันอีกล่ะ”

ตาสอนเล่นไฟนกระจอกตั้งแต่ฉันท้ายมาอยู่ด้วย ใช้เวลาสี่ปีกว่าฉันทจะเอาชนะเขาได้ในที่สุด - แก่ไม่ยอมอ่อนข้อให้เลย ตายืนยันว่าการทำเช่นนั้นไม่ส่งผลดีใดๆ ต่อฉันท เมื่อเวลาผ่านไปฉันทก็จำชุดไฟที่แตกต่างกันได้ทั้งหมดและสังเกตวิธีเล่นของตาอย่างละเอียด ตามดูไฟที่แกทิ้ง ตาเผยพิรุณให้ฉันทจับได้แค่อย่างเดียว นั่นคือการใช้นิ้วชี้ขวาเกาท้ายทอยเบาๆ เวลาคิดว่าตัวเองน่าจะแพ้ ลีโอกลายเป็นคู่แข่งขาประจำของตาลหลังจากฉันทย้ายออกไปเรียนมหาวิทยาลัย จากนั้นเขาก็สืบทอดธรรมเนียมนี้แก่ฉันทเมื่อฉันทย้ายกลับมาหลังตาเสีย เราสนุกกับการชิงชัยอย่างดุเดือดตลอดช่วงเวลาราวๆ สิบปีที่ผ่านมา

“วันอาทิตย์หน้าเป็นไงคะ”

ฉันทไล่อูจดหมายเต็มมือและพบว่ามียางฉบับเดียวที่สมควรแกะดู นั่นคือเช็คจากครอบครัวผู้ป่วยมะเร็งเม็ดเลือดขาวที่ฉันททำงานให้เมื่อไม่กี่เดือนก่อน เขาก็เหมือนกุยเฮร์โมที่จากโลกนี้ไป

ด้วยความขมขื่นอันเข้มข้นซึ่งติดค้างอยู่กับฉัน ตอนเริ่มทำงานเป็นผู้ดูแลความตายครั้งแรก ฉันพยายามอย่างไร้เดียงสาที่จะชวนให้คนจดจ่อกับสิ่งดีงามในชีวิต - อะไรทั้งหลายที่พวกเขาควรซาบซึ้งใจ ทว่าสำหรับคนที่เคียดแค้นชิงชังโลกมาหลายปี การตายก็เหมือนการถูกฟาดอย่างโหดร้ายครั้งสุดท้ายเท่านั้น ท้ายที่สุดฉันก็ตระหนักว่า ฉันไม่ได้มีหน้าที่ช่วยปกปิดบิดเบือนความเป็นจริงนั้นกับผู้ที่ไม่ปรารถนา หน้าที่ของฉันคือนั่งอยู่ข้างๆ รับฟัง และเป็นประจักษ์พยาน ต่อให้พวกเขาจะไร้สุขไปจนกระทั่งลมหายใจเฮือกสุดท้าย อย่างน้อยก็ไม่ได้อยู่ตามลำพัง

“ถือว่าเรานัดเด็ดกันแล้วนะ” ลีโอพูดพลางตะขบขอมวกในจินตนาการ “แน่นอนว่ายกเว้นเธอมีตัวเลือกอื่นที่ดีกว่า”

แม้ลีโอจะรู้ดีแก่ใจว่าฉันไม่มีชีวิตทางสังคมอื่น เขาก็อดใจพูดเย้าอย่างมีนัยที่สื่อราวกับฉันมีสังคมอื่นๆ อยู่ไม่ได้ ฉันรู้ว่าเขาเจตนาดี แต่นั่นรังแต่จะทำให้ฉันรู้สึกแย่กว่าเดิม ฉันก็ไม่คิดว่าตัวเองจะมาถึงวัยกลางสามสิบโดยที่ยังคงมีเพื่อนเพียงคนเดียวแบบนี้ นั่นคือปัญหาของความโดดเดี่ยวเปลี่ยวดาย ไม่มีใครเลือกเป็นเช่นนั้น

“ขอบคุณค่ะ” ฉันตอบพลางยิ้มให้เขา “แต่โอกาสเกิดเรื่องอันตรายแบบนี้คงมีไม่เยอะหรอกค่ะ”

“เอาน่า ใครจะไปรู้กันล่ะ” ลีโอพยักพยิตไปทางชั้นสอง “จะว่าไปแล้ว ได้ข่าวหรือยังว่าเรากำลังจะมีเพื่อนบ้านใหม่ ย้ายเข้าอาทิตย์หน้า หวังว่าพวกเขาจะพูดเก่งกว่าคนก่อนหน้านี้หน่อยนะ”

แย่ชะมัด ฉันภาวนาฆ่าตลกดให้ออฟาร์ทเมนต์ชั้นสอง - ซึ่งก่อนหน้านี้เป็นที่อยู่ของคู่สามีภรรยาชาวฟินแลนด์ที่เก็บตัว - วางไปอีกสักพัก ฉันไม่เหมือนลีโอ ฉันพอใจที่ความสัมพันธ์กับ

เพื่อนบ้านชาวฟินแลนด์จำกัดอยู่แค่การพยักหน้าให้กันอย่างสุภาพ และการเอ่ยทักทายตามมารยาทเท่านั้น

ลีโอมิพรสวรรค์ในการสืบข่าวซุบซิบของเพื่อนบ้านก่อน กลายเป็นข่าวกระแสนัก ขณะเดินขึ้นชั้นบน เขาก็เล่าเกร็ดเล็ก เกร็ดน้อยทั้งหมดที่เขาได้ยินได้ฟังหลังจากเราคุยกันครั้งสุดท้าย ตรามาเรื่องแอร์บีเอ็นบี² ของอาคารหลังข้างๆ การหย่าร้าง อันและทะเลของคนในบ้านที่อยู่ถัดไปบนถนน ร้านอาหารที่ราคาแพง เกินกว่าเหตุถูกสั่งปิดเพราะผิดระเบียบด้านสุขอนามัยหลังมีหนู กระโดดออกมาจากโถส้วมขณะลูกค้าใช้ห้องน้ำ ในฐานะผู้เชี่ยวชาญ ด้านข่าวซุบซิบ ลีโอใช้เวลาไม่น้อยกับการเดินเล่นไปตามถนนรอบๆ และคุยกับใครก็ตามที่เต็มใจคุยด้วย ฉันนึกสงสัยเสมอว่าทำไม เราสองคนถึงเข้ากันได้ดีนัก คงเป็นกรณีคลาสสิกของการอยู่ร่วม อย่างกลมกลืนของชั่วตรงข้ามกระมัง

ประตูห้องว่างบนชั้นสองของอพาร์ทเมนต์เปิดอยู่ตอนเรา เดินกลับขึ้นบันไดที่ลื่นเอี้ยดอาด จากรอยแฉะของประตู ฉันเห็น ถึงสี่จำนวนหนึ่งวางอยู่บนพื้นไม้และลูกกลิ้งทาสีอยู่ในถาดใกล้ๆ พร้อมให้หยิบใช้ได้ทุกเมื่อ ขณะที่ลีโอเล่าเรื่องซุบซิบอย่างไม่ได้ ใส่ใจ ความรู้สึกอึดอัดขัดข้องก็ก่อตัวขึ้นในช่องท้องของฉัน

เพื่อนบ้านใหม่ในนิวยอร์กเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้และฉัน ก็มีความอดทนไม่น้อย แต่ทุกครั้งที่มีคนไม่คุ้นเคยย้ายเข้ามาในตึก ฉันก็ยังคงรู้สึกเหมือนถูกรุกไล่ความเป็นส่วนตัว ทั้งในพื้นที่ของฉัน

² แพลตฟอร์มออนไลน์ที่ให้บริการจองที่พักทั้งระยะสั้นและระยะยาว รวมถึงประสบการณ์และกิจกรรมต่างๆ โดยผู้ใช้งานสามารถเช่าหรือให้เช่า ที่พักในบ้าน อพาร์ทเมนต์ หรือที่พักที่ไม่ธรรมดาในหลากหลายสถานที่ทั่วโลก

ในกิจวัตรประจำวันของฉัน ในความสันโดษของฉัน เพื่อนบ้านใหม่
หมายถึงบุคลิกตัวตนใหม่ที่ต้องถอดความหมาย พิธีกรรม
แห่งการท้าทายใหม่ที่ต้องกำหนด พฤติกรรมใหม่ที่ต้องโอบรับ
เพื่อนบ้านใหม่หมายถึงความไม่อาจคาดเดาได้
และฉันเกลียดเรื่องประหลาดใจ

